

Stens Sax och PC

ett fanzin av Sten Thaning

Första delen
juni 2001

Innehåll:

Sten
Stens fanzin
Stens omgivning
Citat av och om Sten
Sten berättar om sig själv
Andra citat som Sten tycker om
Choklad som Sten rekommenderar
Böcker, bland annat *Sällskapslivets lexikon*
Stockholm, särskilt ett ospecificerat kafé där,
vilket Sten besökte en gång för några år sedan
Artiklar som inte handlar om Sten (inte så många)

Kära läsare!

Vad ska titeln betyda? Mja, det skulle kunna tyda på att Sten tar sin sax och klipper ut små bitar av omvärlden, både i form av diverse citat och i form av allmänna intryck, och sätter sig ner framför sin dator och kommenterar dem. Eller så skulle det kunna tyda på något helt annat. Vad vet jag?

Herrar skriva dock mycket ofta *Bäste Bror!*. [...]

Förmodligen är ordet *kära* lite för daltigt för det manliga intellektet. [...] Vad man kan använda som tilltal i ett kärleksbrev, förbigå vi här och överlämna den saken åt vederbörandes egen fantasi.

– Sällskapslivets lexikon,
KORRESPONDENS

Det är bra med fanzin. Då har man något att göra. Detta fanzin har sysselsatt mig under flera år. Nja, nu är det givetvis inte så att jag har skrivit på det, konstant, i flera år, men jag började faktiskt på det sommaren 1998. Då hade jag precis varit på **Confuse**, och jag tänkte att det nog skulle vara bra om jag skrev ett fanzin. Världen skulle liksom bli bättre då, antog jag. Det skulle heta ”*En asimovfanatikers vardag*”, mest som en hyllning till **Lennart Uhlin**¹, en erfaren fan som tyckte att jag var en söt och gullig neo, eftersom sådana brukar tycka om **Asimov**. Tydligt påminde jag

honom om hans svunna ungdom, men han hävdade bestämt att på hans tid hade ungdomarna minsann obegränsad tillgång på alkohol. Efter att ha sett **Åka** dansa charleston på ett utomhusbord vid tretiden på morgonen medgav Lennart dock motvilligt att vi verkade klara oss iallafall.

Så kan det gå. Ett kort tag efter Confuse flyttade jag till Stockholm, och tänkte skriva ett fanzin som skulle heta ”*Aliensar i Stockholm, specifikt frånvaron av dessa*”. Sedan flyttade jag till Sheffield. Där började jag på fanzinet ”*varför landar det inte några aliensar i Sheffield heller?*” Och så flyttade jag plötsligt tillbaka till Uppsala utan att det fanzinet heller hade blivit klart. Nu hade det dessutom bytt namn till ”*Freudianska Cymbaler*”. Och så flyttade jag nästan omedelbart till Sheffield igen. Och tillbaka till Uppsala. Och till Stockholm (mer eller mindre). Och tillbaka. Och inom Uppsala. Av någon anledning gör själva flyttandet att jag börjar vilja skriva fanzin. Förmodligen har det att göra med att det mesta jag brukar flytta på är papper i en eller annan form, och många av dessa papper är just fanzin. Nå, ett par gånger om året tillkännager jag iallafall glatt för min bekantskapskrets att jag minsann ska sätta mig och skriva ett alldeles jättebra fanzin, och de klappar mig på huvudet och ler overseende. Förutsatt att jag valde rätt del av bekantskapskretsen, alltså. Om jag berättar om mina fanzinplaner för fel del av min bekantskapskrets tenderar folk att ställa obehagliga frågor som ”vad är det för något?” och ”varför det?” Å andra sidan ställer den första delen av bekantskapskretsen obehagliga frågor som ”kommer aldrig det där fanzinet någon gång?”, och det är knappast bättre. På grund av tidsrymden har antagligen alla röda trådar som någonsin funnits i fanzinet trasslat ihop sig, gått av, ramlat bort, återvunnits i form av garnnystan och i största allmänhet betett sig som dåliga metaforer. Jag hoppas att det går att läsa iallafall. Självt tycker jag mycket om det, men det är nog för att jag tenderar att vara hopplöst egocentrerad.

Hur skulle ni själv reagera, om ni träffade en människa med ert utseende? Skulle ni stämmas till välvilja och älskvardhet, eller skulle ni bli irriterad och sur?

– Sällskapslivets lexikon,
VÄNLIGHET

¹ Namedropping är bra, det är också en sak jag har lärt mig. Uppmärksam, jag. Den gängse uppfattningen är att om jag skriver folks namn lite här och där kommer de jag skriver om att bli glada för att de nämns, och alla andra kommer att säga ”oh” och ”ah” för att jag känner så många intressanta människor. Jag hoppas att det fungerar.

Så det här är alltså det utlovade debutfanzinet. Dylika, har jag fått lära mig, måste absolut innehålla en beskrivning av författaren. Teorin här är tydligen att ohämmad exhibitionism är den enda orsaken att ge ut ett fanzin, och vem är väl jag att förneka att jag skulle vara en ohämmad exhibitionist?

Vem är jag då, tänker förmodligen folk just nu. Vissa läsare tänker kanske även ”Vem är Sten då”, och det är en betydligt lättare fråga att svara på. Iallfall för mig. Hm. Vad har den uppmärksamma läsaren fått veta om mig hittills? Inte mycket, förutom att **Lennart Uhlin** en gång sagt att jag är söt, att jag oftast bor i Uppsala, att jag inte är bra på att slutföra saker och att jag är en levande katastrof när det gäller att hitta på titlar till fanzin. Det är förmodligen en ganska bra beskrivning av mig, även om den inte är helt komplett.

Fandom kom jag i kontakt med på grund av kräftor. Någon vecka efter det att jag hade flyttat in på Ansgarsgården i Uppsala hade de en kräftskiva. Tanken var förmodligen att nya invånare i huset skulle hälsas välkomna och lära känna resten av invånarna. Jag satt tyst och lite smått nervöst vid bordet och försökte låtsas vara social genom att prata med flickan till höger om mig. Lyckligtvis nämnde hon nästan omedelbart det magiska uttrycket ”science fiction”, och så var den kvällen räddad. Att jag omedelbart hade blivit medborgare i landet **Annie** förstod jag inte förrän långt senare, men inom kort hade jag på något sätt blivit introducerad till **Maria Loiske** (där konversationen började ”*Vill du ha te? Varsågod. Hej, förresten. Jag bor här.*”), **Björn X Öqvist** (i vars lägenhet jag plötsligt på något sätt befann mig en höstkvalld någon gång efter midnatt. ”*Hej. Vem är du? Vet du något om IPA-symboler?*”), **Johan Anglemark** (”*Aargh! Dig måste jag mörda!*”) **Magnus Eriksson** (”*Gruff*”), och många fler. Nu var jag alldeles, alldeles säker på att jag befann mig bland rätt typ av människor. Känslan förstärktes när jag gick på mitt första Orvar-möte (det vill säga, de möten som då hölls på O’Connors och numera hålls på Williams) och råkade ha med mig min citatbok:

Det är bara i Göteborg, som titeln herr har kvar något av sin tidigare glans. – Sällskapslivets lexikon, HUR SKA MAN TITULERA?
--

– *Titta, hon är inte skallig!*
– *Nej, hon är gravid.*
– *Aha.*

– *Tut, tut, blä! Du har fel! Fel! Fel! Fel!*

– *Men om de där människorna som bor innanför glasrutorna skulle vara blinda, så måste de ju skaffa ledarhundar. Tänk om de löper samtidigt. Det är inte bra.*

– *Johan har fel! Nu hörde jag inte vad Johan sa, men han sa nog samma sak som förra gången [i november], och jag sa emot honom då också...*

Ovanstående uttalanden lät fullt normala i sitt sammanhang. Jag satt vid ett hörn av bordet och myste lite lätt och kände att jag passade in. Plötsligt började folk prata om att anordna kongresser, och så var jag djupt involverad. Att folk i fandom mestadels var konstiga hade egentligen inget egenvärde. Det som fick mig att dras dit som en katt till en allergiker var att ingen brydde sig om att *jag* var konstig.

Men som **Sällskapslivets Lexikon** (mer om det senare) skriver under uppslagsordet SJÄLVUPPTAGENHET:

”Den självupptagne är upptagen av sitt eget jag. Han finner förmodligen detta så intressant, att han inte kan förstå, att inte också alla andra människor finna det intressant. Den självupptagne duger inte till sällskapsmänniska.”

Det där är förmodligen ett ganska gott råd, så jag låter bli att prata om mig ett litet tag, för att istället smyga in information om mig lite här och där i fortsättningen. Dels har detta den icke föraktliga fördelen att mina läsare tvingas läsa allt jag skriver, och dels låter det mig fortsätta med resten av fanzinet.

Problemet med att skriva ett fanzin under flera års tid är att vissa delar blir inaktuella. Att propagera för att människor ska se den obskyra serien LEXX känns exempelvis mycket mindre meningsfullt sedan den visades på TV... Dessutom ligger en stor del av sagda fanzin på **Lisas** hårddisk, och den träffar jag alldeles för sällan numera.

Den *verkliga* anledningen till att jag skriver det är givetvis en helt annan. En av mina Stora Strategiska Femtioårsplaner är att lära mig japanska. Min genialiska plan är alltså att jag skriver ett fanzin på sådär 20 sidor, sidnumrerar det på japanska, och kopierar upp det. När jag sedan ska häfta samman alla de uppkopierade fanzinen tvingas jag ju titta på sidnumreringen för att lägga sidorna i rätt ordning, och kommer således att utsättas för dessa nummer massor med gånger. Då lär jag mig dem. Allt jag därefter behöver göra är att lära mig all japanska som inte är siffran 1-20, och det är förhoppningsvis en smal sak. Iallafall är det Planen. I skrivande stund vet jag inte om det kommer att fungera, men jag hyser gott hopp om resultatet. Jag rapporterar tillbaka om femtio år, ungefär. Eller när nästa nummer av mitt fanzin kommer ut, vilket som nu kommer först.

Sällskapslivets lexikon

Sällskapslivets lexikon (jag lovade att berätta mer om det senare, tidigare. Nu är det senare. Alltså berättar jag mer om det nu) är en av mina favoritböcker. Det är ett verk i åtta små söta band, utgivet 1944. Jag blev förälskad i verket första gången jag slog upp det på måfå och såg artikeln ”DU OCH NI”. Där får man bland annat reda på hur man som student ska förhålla sig till andra studenter:

Bland yngre akademiker är det brukligt att lägga bort titlarna vid första sammanträffandet. Den äldre nämner därvid sitt namn och det är, då han tog studentexamen, t. ex. ”Olsson 24”, varpå den andra svarar: ”Persson 26”. Vanligen säger då den förstnämnde: ”Tack ska du ha!”, och så är den saken klar. I många fall får en tredje person stå fadder vid titelborttagningen. Denne säger kanske: ”Jag tycker, att herrarna har så mycket gemensamt, att ni borde lägga era titlar.” Förslaget antas givetvis med entusiasm. De båda herrarna trycka varandras hand och se varandra förbindligt leende in i ögonen. Kanske de också omtala sina förnamn: ”Per heter jag”, och ”Anders heter jag”.

Redan innehållsförteckningen är en upplevelse. Här har vi ett verk där man kan få lära sig allt om ”TEBJUDNINGAR”, ”VAD KAN MAN FORDRA AV EN GOD TJÄNARE”, ”VILKA SMYCKEN KAN DÅ EN HERRE BÄRA?”, ”BOSTADENS BETYDELSE FÖR FRAMGÅNG I SÄLLSKAPSLIVET” och mycket mer. Författaren har starka åsikter och tycker alldeles för mycket om kommatecken för sitt eget bästa, vilket ger ett väldigt speciellt intryck. En del av artiklarna håller jag helt med om, en del håller jag inte alls med om och andra tycker

jag är fantastiskt gulliga. Just det rikliga bruket av kommatecken kan få ett annars ointressant stycke att se alldeles absurt charmigt ut. Och det är ju bra. Det är alltså från detta som jag har hämtat de små rutorna som ligger utspridda här och där i fanzinet. Ibland är de slumpmässigt utspridda och ibland har de någon anknytning till texten. En rolig liten lek skulle kunna vara att fundera på vilken.

Jag och mitt hus.

Jag har bott här ungefär ett år nu. Jag har en liten lägenhet som jag tycker mycket om. Den har inte fått något namn än, dock. Iallfall har

Om en herre och en dam samtidigt stiga in i en obetjänad hiss, bör den förre genast artigt tillfråga den senare, till vilken våning hon skall och trycka på knappen för henne. Skall han själv till andra våningen men hon till sjätte, får man dock nog anse det som otillbörligt fjäsk, om han först lotsar upp henne i höjden för att sedan själv krypa ned till sin destinationsort.

– Sällskapslivets lexikon,
HISSENS ETIKETT

den inte fått något namn av mig. Min brev-bärare tror i bästa fall¹ att den heter ”THANING, Ingen Reklam”, min vicevärd tycker att den heter **33**, och så vidare. Här brukar jag sitta och dricka espresso (eller saft, beroende på hur varm jag känner mig), titta på de nerdragna persiennerna och de fördragna gardinerna och njuta av att inte vara utomhus, och läsa en bok. Jag har placerat böcker lite strategiskt utefter väggarna (det är en svår gränsdragning mellan ”smakfullt utplacerade bokhyllor” och ”bokmagasin”, men jag passerade gränsen för flera år sedan.) så att de är lätta att komma åt. En normal syn när jag får besök är att de flesta av mina besökare sitter och läser en bok samtidigt som de pratar om något helt annat. Det tycker jag om.

Det har funnits moderiktningar, som krävt, att kvinnan skulle tillägna sig mannens sätt att vara, medan mannen skulle efterapa den kvinnliga vekheten, men dylika moderiktningar, som gå i strid mot naturens elementära krav, äro på förhand dömda till undergång. Vad som menas med kvinnlighet är inte lätt att säga, men alla veta innerst inne vad det är, och kvinnan gör klokt i, att ge akt på sitt yttre, sina åtbörder, sitt tal och hela sitt sätt att vara, så att det inte blir okvinnligt. Detta är ett viktigt led i strävan att tillförsäkra sig framgång i sällskapslivet.

– Sällskapslivets lexikon,
KVINNLIQHET

Vi trivs ganska bra med varandra, lägenheten och jag. Då och då köper jag en present till den, och då och då städar jag. Jag tror att min lägenhet tycker om att bli städad, för den ser mycket gladare ut när det är nystädad. Dessutom ser jag mer av den då. Någon gång ska jag försöka lyckas pricka in en storstädning just innan jag får en massa gäster, så att mina vänner får se hur det *borde* se ut hemma hos mig.

Ibland vill min lägenhet ha uppmärksamhet. Då ser den till att det blir stopp i avloppet eller att rummets sista lampa går sönder eller något sådant. Sådana saker händer ofta när jag inte tillbringar så mycket tid hemma, så jag antar att den har lätt för att sakna mig.

©2000 SCOTT R. KLURTZ WWW.PVPOINLNE.COM

¹ Ibland tror han att jag bara låtsas, och att jag egentligen inte alls bor här. Men det är en lång och ointressant historia.

Jag är, som synes, en varm anhängare till antropomorfisering av döda ting. Min cykel kallar jag kärleksfullt för "I", av uppenbara skäl (den är grön och irriterande, och varje gång den slår i något försvinner det pengar från mig. Namnet är ett gement "L", inte en etta. Om du inte förstod den referensen ska du inte vara ledsen för det.) Den började sitt nuvarande liv i smådelar och sattes ihop av **Björn X Öqvist**, medan jag assisterade genom att tända ljuset i hans källare en gång var feme minut. Jag var oerhört stolt över min insats, och blev mäktigt besviken när **Simon** långt senare visade att det fanns en tänd-lyset-jag-menar-allvar!-knapp på ett annat ställe i källaren (till skillnad från tänd-lyset-fast-bara-lite-grann-knappen, som var den jag hade använt). Som tack för cykeln lovade jag Björn något. Både han och jag har sedermera glömt vad det var jag lovade, men uppenbarligen var det ingenting han inte kan klara sig utan. Numera borde cykeln alltså se upp till mig som dess skapare (jag har inte talat om för den att det inte var jag som skruvade ihop den). Man tycker att den kunde visa lite större tacksamhet än vad den gör.

Att cyklisten fått så dåligt rykte, beror säkerligen mest därpå, att cykeln blivit springpojken och springflickans åkdon par préférence, och dessa ungdomar flänga ju ofta omkring på stadens gator på ett sätt, som inger de till mera mogen ålder komna medborgarna allvarliga farhågor för liv och lem.
- Sällskapslivets lexikon,
GATUKULTUR

Cykeln har ännu inte blivit stulen, men det är nog bara en tidsfråga. Jag tycker mycket, mycket illa om folk som stjälar mina cyklar. Eller, som en dörr i min förra korridor uttryckte det:

"När någon har snott ens cykel vill man bara ge upp hela skiten, dra ner rullgardinen, hålla sig en stadig grogg, hyra 'Death Wish' på video alla delarna, sälja böckerna, köpa sig en spinkig trettonårig hora och ett dieselslukande dollargrin, bli fet och kolerisk, jobba svart, rösta på Ny demokrati och låta negrerna i Afrika svälta ihjäl bäst de vill."

Visserligen har jag ibland sådana dagar ändå, men de blir mycket vanligare när ens cykel just har stulits.

Fler slumpmässiga citat:

"Det enda jag vet om dig är att du ser ut som en helikopterplatta underifrån."

- En flicka på en av **Björns** filmkvällar hävdar att hon har hört talas om mig.

Schackspel är utomordentligt intressant, men det är minst av allt ett sällskapsspel, ty det kan endast njutas av tvenne, och dessa tvenne äro så absorberade av spelet, att de äro döva och blinda för allt annat.

- Sällskapslivets lexikon,
SCHACKSPEL

Det upphör aldrig att förvåna mig att folk faktiskt har *läst* min hemsida. Jag är den förste att erkänna att jag faktiskt inte kan skriva hemsidor. Jag menar, det finns 404-not found-sidor som är bättre än min. Någon gång när jag har obegränsat med tid ska jag lära mig det där. I höst tillexempel. Och jag tänker inte tala om bakgrunden till citatet. Dels skulle det sabotera min image som mystisk på ett sådant där gulligt zen-sätt, och dels är bakgrunden ganska ointressant.

Jag undrar om flickan blev besviken, förresten. Det glömde jag fråga henne.

*Men han *har* klädsmak! Vissa av hans kläder ser ut att ha varit jättefina innan han sov i dem, ju!*

– Åka försökte försvara mig när någon klagade på min garderob. Nej, jag tror inte på strykjärn. Om det hade varit meningen att vi skulle stryka våra kläder hade det funnits fler timmar på dygnet att göra det på. Men det är ett problem som kommer att försvinna med framtiden, har jag upptäckt. Strykfria kläder är en mycket, mycket praktisk uppfinning. Det är en sådan där sak som jag inte ens brukade gå omkring och irritera mig över att ingen någonsin uppfann, eftersom jag inte ens insåg möjligheten. Behovet insåg jag, givetvis. Så nu är ett av mina långtidsprojekt att omvandla min strykkrävande garderob till en strykfri dylik, och så kommer världen att bli lyckligare. Åtminstone den delen av världen som irriterar sig på skrynlor, och det är tydligen inte en helt ignorerbar del.

I Paris är man inte alls så noga med klädedräkten. Där är det mycket vanligt med kavajmiddagar.
– Sällskapslivets lexikon,
SEDER OCH BRUK

Men det är intressant med kläder. Det har hänt flera gånger att folk har blivit olyckliga på grund av mina kläder. En kursare klagade häromåret på min frånvaro av rock. Hon frös när jag inte hade den på mig, hävdade hon. Mystiskt.

Du har en flickvän. Du! Pfftmwobahaha <ljudeffekt: sjunker ihop av skratt samtidigt som hon klen-troget skakar på huvudet, en gest som förmodligen kräver en hel del träning>

– Johanna Vintersved

Johanna var en arbetskamrat på den tiden jag jobbade på Tanto Datainformation. Hon hade ofta synpunkter på min förvirringsnivå, klädstil (bland annat just min inställning till strykjärn), min totala tafatthet när det gäller det mesta inom Den Riktiga Världen och sådana saker. Vanligen gav det dock bara upphov till uppgivna suckar. (Sedan dess har både hon och jag slutat arbeta där, och jag har för övrigt slutat ha en flickvän. Så kan det gå.) Johanna har dock minst en gång hoppat upp och ner och utstött konstiga läten av pur glädje, enbart på grund av att jag råkade vara klädd i en skjorta som hon tyckte mycket om. Jag undrar hur jag ska tolka fenomenet att folk blir gladare över att träffa mina kläder än vad de blir av att träffa mig. Antingen är det intressant eller så är det en förolämpning. Eller både och.

En annan typ, som man nog gör klokast i att undvika, är den, som inte drar sig för att berätta smutsiga historier, som ständigt för tvetydigt tal på tungan och som visar en slapphet och löslighet i sin karaktär.

– Sällskapslivets lexikon,
PERSONER MED VILKA UMGÄNGE
BÖR UNDVIKAS

Jag och Stockholm

(Detta avsnitt är ett par år gammalt. Men Stockholm står kvar, mer eller mindre, så jag tar med det iallafall.)

Min astronomilärare, vars namn har försvunnit i historiens dunkel, hävdade idag att det *inte* finns en världsomspännande konspiration bland forskare och astronomer för att dölja förekomsten av små gröna män i tefat. Hur dumma tror han att vi är? Mannen är både forskare och astronom själv, ju! Förväntade han sig att vi skulle tro att *om* det existerar en sådan konspiration så skulle det första han gjorde med sommarkursstudenterna vara att inviga dem i denna hemlighet? Va?

Det finns entusiastiska människor inom alla områden. Det tycker jag om. Speciellt mycket tycker jag om entusiasm på ställen där jag inte förstår hur man kan vara entusiastisk. För några dagar sedan åkte jag tunnelbana med en tunnelbanestationsutropare som var just så entusiastisk som jag aldrig reflekterat över att en dylik utropare skulle kunna vara. Är det chauffören som ropar, eller har SL anställt en särskild utropare? Av att döma av den här människan misstänker jag att de anställer en alldeles särskild utropare som inte har någon annan uppgift. Hur får man jobb som sådan? Räknas det som en merit om man har suttit i en minaret och skrikit på bestämda tider? Kan man träna genom att vara högstadielärare? Utroparen i fråga ropade exemplariskt ut varje hållplats, och gav nyttiga upplysningar, som ”*Resande till Hjulsta bör gå av här och byta tunnelband*” och så, precis som jag är van vid att en samvetsgrann utropare bör göra. När vi kom till T-centralen ropade mannen ut något i stil med ”*T-centralen! T-centralen. Detta tåg går nu vidare till Kungsträdgården. Resande till Hagsätra, Farsta strand och Skarpnäck, stig av och byt till grön linje. Resande till Fruängen och Norsborg, stig av och byt till röd linje. Resande till...*” Och så vidare. ”Överambitiös” är ett mildt uttryck.

Kaffe.

Ja, ja. Fans ska dricka te. Men kaffe är *visst* fanniskt, det också. Inte bara indirekt – om man dricker kaffe kan man vara vaken längre, och då kan man göra fanniska saker – utan kaffedrickande görs förslagsvis på kaféer. På kaféer kan man ha roligt och leva ut sina fanniska instinkter och ideal. En hyllningssång till kaffet, skriven någon gång på 1800-talet, visar detta tydligt:

Av allt det goda som man förtär,
Bland alla jordiska drycker
Ju kaffetären den bästa är.
Den skingrar människans nycker,
Den styrker kroppen och livar själen
Den känns från hjässan – ja, ner i hälen!
Halleluja.

När hösten kommer med blåst och snö,
När våren börjar sin väta,
Då blir man till lynnet kärv och slö,
Man blott vill sova och träta.
Ja, man är ruskig i hela kroppen,
Men... då finns hälsan i kaffekoppen!
Halleluja.

När frun sin älskade man har mist
Och sitter ensam med gälden,
Hon bittert sörjer sin dubbla brist,
Men sätter pannan på elden;
Och när den klarnat, hon lämnar bären
Och hämtar styrka i kaffetären
Halleluja.

När färska nyheter måste ta's
Från stadens hundrade kanter,
Men på ett litet honnett kalas
Ser sina vänner och tanter...
Vid kaffebordet man gör sitt bästa
Med fantiserande om sin nästa
Halleluja.

Den ena dricker sin tår på bit,
En annan älskar att doppa,
Parlerar därvid med sådan flit
Att man bör öronen stoppa.
Som trumman bullrar vi krigsreveljen,
Så bullra tungorna i konseljen.
Halleluja.

Jag har stor erfarenhet av Örebros och Uppsalas kaféliiv, men jag bar på en gnagande misstanke om att Stockholms dylika var annorlunda. Mina fördomar om kafenister i Stockholm är att de är hippa och inte särskilt fanniska alls. Fördomar är dock inte alltid bra, och ibland bör man vidtaga fältstudier. Så jag tog med mig en penna och två papper och tillbringade några timmar på ett kafé, vars namn jag tyvärr har glömt. Detta är resultatet:

4/7 1998:

* Kaféer med balkong är klart underskattade. Där kan man sitta och titta ut över en

Nikotinhatare anse det som en personlig förolämpning, om man röker i deras närvaro, varför man bör vara försiktig med dylika absolutister.

– Sällskapslivets lexikon,
RÖKNINGENS ESTETIK

massa folk och se ut som om man gör något helt annat. Det är ett bra tillfälle att studera sin omgivning, något som jag utan större fara för eget liv gör just nu. Däremot placerar folk alldeles för ofta rökavdelningen här uppe. Tja, hade de placerat den där nere hade väl röken iallafall stigit uppåt. Det ligger något i det gamla ordspråket att icke-rök-avdelningar i kaféer och restauranger fungerar ungefär lika bra som icke-kiss-avdelningar i simbassänger.

* Nu har jag insett vad det är som är så störande med det här stället. Damen bakom disken (vilken är placerad rakt under mig) talar i falsett. Jag menar, hon har den urtypiska ”jag är en ung blond flicka i en tecknad film”-rösten. Jag trodde att de enda som hade sådana röster i verkliga livet var människor med kroniskt heliummissbruk. Jag tror att jag har lätt att störa mig på röster, vilket jag tycker är mycket oräddvinst. I ett ordentligt styrt universum borde tondövhet vara kombinerat med att inte tycka illa om vissa ljud. Varför ska jag bara ha nackdelarna och inte fördelarna med att vara tondöv? Hrmpf.

Många kunder skulle må väl av att betänka, att även affärsbiträden är varelser med känslor, ibland kanske ömtåligare och finare än kundens egna.

– Sällskapslivets lexikon,
KUNDENS PLIKTER

Oftast är det unga omogna pojkar, som låta tatuera sig. De ha ännu inte själva så mycket omdöme, att de förstå, vad de ge sig in på, men det borde vara varje vuxen människas oavvisliga plikt att avråda dem från att begå en sådan dumhet.

– Sällskapslivets lexikon,
TATUERINGAR

* Mina fördomar verkar inte bekräftas så mycket. Folk kommer in, köper kaffe eller te och en kaka, och sätter sig runt ett bord. Stockholmare verkar fungera ungefär som riktiga människor, alltså. Det går inte att höra vad de säger, så jag funderar på att flytta ner mig till entréplanet, men låter bli. Man kan åtminstone studera folks utseende och klädstilar. Jag ska skaffa en klädstil någon gång.

* Nu händer det något utanför. En amerikansk parad. *En amerikansk parad!* Va? En människa som går omkring och låter tut-tut-tutut, trumtrumtrumtrum-tut-tuuuut längst fram, tätt följd av ett tåg med en massa bilar och några marscherande amerikaner. De måste vara amerikaner. Ingen annan skulle kunna komma på idén att vandra omkring i Stockholms innerstad *iklädd baseballutrustning*. Suck. Finns det hopp för mänskligheten? Egentligen?

Många galenskaper ha begåtts i fruntimmersmodernas heliga namn. Turnyren är en av de löjligaste. Turnyr bestod av en liten kudde eller en stålfjäderställning, som fastsattes på den kroppsdel, som med fördel användes att sitta på.

– Sällskapslivets lexikon,
TURNYR

* Man kan prata om konstiga saker. En kedjerökande flicka i fjortonårsåldern vid bordet bredvid beskriver fnittrande – och mycket detaljerat – sitt förlorande av oskulden igårkväll för några lika fnittrande väninnor. Fingals finger, som **Louis Wu** skulle ha sagt. Bakom mig diskuterar några killar avsnitt ur Nilecity. Ännu en suck. Är jag den enda i min generation som tycker att det är det mest överskattade som svensk underhållning någonsin har åstadkommit? Återigen får jag en av **Lisas** iakttagelser bekräftad för mig: Stockholmare talar engelska när de vill understryka någonting. Varför? Jag menar, om du vill att ditt sällskap ska ta dig på allvar och tro att du dels vet vad du pratar om och dels verkligen menar vad du säger, är då det absolut bästa sättet att *låta som en amerikan*? Va? Är det någon form av subtil ironi i farten här, eller vad?

* Efter min fjärde kopp kaffe har de fnittriga flickorna bytts ut mot tre killar som sitter och diskuterar rökringsblåsande. Det tar sig, iallafall. Jag får en impuls att vända mig om och säga något om Tolkien och piptobak, men minns något om kvantfysik och påverkan av studieobjekt. Förmodligen skulle jag dessutom bara bli besviken. Innan jag hinner göra något har de gått över till att diskutera mikrovågsugnar. ”Alltså, först hade jag en som lät 'bing, bing, bing, bing, BING!' när maten var klar, och den slutade låta sedan, men den jag har nu låter ta-tüüüt, ta-tüüüt (fem sekunder av ett lågt schwishande ljud som jag inte kan stava till), ta-tüüüt, ta-tüüüt och så vidare ända tills man tar ut maten. Hur bra som helst. Man bör den även om man ser på fotboll.”

Ungdomen är ofta klumpig och tafatt, men det hör ju åldern till. Se på en hundvalp! Den visar just ingen större gracilitet. Men i gengäld är den förtjusande i all sin omedelbara charm. Vi skola därför inte anlägga en alltför snäv måttstock på ungdomen utan tukta den med varsam hand.
– Sällskapslivets lexikon,
UNGDOMENS FÖRVILDNING

* Jag andas ut. Det finns kanske hopp för mänskligheten ändå. Iallafall hoppas jag det. Jag menar, dyrkande av teknik måste väl vara fanniskt iallafall? Åtminstone sf-igt. Riktig sf, inte sådan där såpopera-personlig-utveckling-trams-sf.

* Jag tömmer min sista kopp och går ut på Kungsgatan, där jag genast blir påvinglad av en man med pupiller stora som knappålar. Han undrar om jag har en femma till en kopp kaffe. Jag har just druckit upp min sista peng, men jag ger honom en polett till Stockholms universitets kaffeautomat. Han ser förvirrad ut och går därifrån.

Choklad

Ond! Samvetslösa barbar! Mörk choklad-ätare!

– **Johanna** igen. Hon tycker inte om mörk choklad. Det gör jag.

Jag försöker ofta övertyga min omgivning om att världen bleve bättre om folk åt mer choklad. Och att det är skillnad mellan choklad och choklad. Efter ett litet tag får de vanligen ett drömmande uttryck i ögonen. Efter ytterligare ett tag tröttnar de och går sin väg. Vad kan alltså vara bättre som chokladpredikningsmedel än en fanzinartikel? Jag lovar, den ska inte bli lång, bara några korta råd om vad du ska undvika och vad du inte ska undvika.

Choklad man bör undvika:

* Låtsaschoklad. Choklad får maximalt innehålla fem procent annat fett än kakaosmör. Om något ser ut som choklad men heter saker som ”Block” eller så kan man alltså avfärda det som slakteriavfall.

* Choklad med låtsasvanilj. Det *är* skillnad mellan vanilj och vaniljsubstitut. Tro mig.

* Choklad med vita fläckar på sig. Den har lagrats för varmt och smakar sämre. Lämna tillbaka den och kräv en ny.

Choklad man inte bör undvika:

* Vad som helst från **Valrhona**.

Valrhona är en tillverkare som gör alldeles, alldeles underbar choklad. Dessutom har de en snygg och lättigenkännelig logotyp – röd triangel på svart bakgrund – och det är ju bra.

Guanaja är inte deras mörkaste, men helt klart den godaste. Omkring 70 procent kakao-halt (hälften Criollo och hälften Trinitariobönor, men det går jag in på en annan gång). Det finns som sagt choklad med betydligt högre kakaohalt, men då smakar den för mycket kakao. Guanaja smakar inte för mycket kakao, bara bitter choklad med lite, lite socker och lite vaniljsmak. Smaken är fantastisk. Det här är choklad! Mmmm. <ljudeffekt: **Sten** äter upp den sista biten>

Portern kommer också från England. En annan engelsk maltdryck av denna klass men starkare är stut. I Tyskland, ölets förlovade land, finns en hel rad olika maltdrycker, såsom Bockbier, Weissbier etc. Men varför tala om allt detta, som för oss svenskar bara är rena öronfröjden?

– Sällskapslivets lexikon,
DRYCK

Bitter? Klart den är bitter! Choklad förväntas vara bitter! Bevis: Aztekerna kallade den för "xocolatl", vilket kommer av "xco" som betyder "bitter" och "atl" som betyder "vatten". Etymologi är en exakt vetenskap, som aldrig har fel¹. Så det så. När jag ändå håller på kan jag tillägga att **Linné** kallade kakaoträdet för *Theobroma Cacao* (från "Theo" för "Gud" och "Broma" för "Mat"). Att ambrosia skulle vara gudarnas föda är alltså bara en illvillig myt som **Xena** spridit ut för att få all choklad för sig själv.

En annan fördel med den här sorten är att den finns i snygga förpackningar. 90 gram choklad, uppdelat på 18 lagom stora bitar, i en liten metallask som precis går ner i rockfickan (eller handväskan, om man nu skulle ha en sådan). När man har ätit upp chokladen kan man ha Bra Saker i asken.

Smaka en bit Guanaja. Om du tycker om den är du bara att gratulera. Du är en människa med smak. Du tycker förmodligen dessutom om chokladkakan **Le Noir Amer**, vilken kommer att förstöra din ekonomi ännu mer. Om inte är det förmodligen bäst att pröva en chokladsort med lite mindre kakao. Bli inte ledsen för det - flera av mina bästa vänner tycker inte om riktig choklad. **Åka** beskrev faktiskt en chokladupplevelse hemma hos mig i sitt senaste fanzin, förresten. "Sura miner" är ett uttryck hon använder för att uttrycka reaktionen hos vissa av sagda vänner när de åt husets favoritdrog.

Caraïbe kan man ju prova, till exempel. Den smakar mindre kakao och mer vanilj. Mer sött/syrligt och mindre bittert, alltså. Dessutom har den en syrlig eftersmak som får ett lyckligt leende att sprida sig på de flestas läppar. Åtminstone om de just har ätit en bit Caraïbe. Skillnaden mellan 66% kakao och 70% kakao ser inte ut att vara så stor, men det är en rejäl skillnad, faktiskt. En annan sak som talar för Caraïbe är att man kan köpa den i kulform i en liten snusdoseliknande metallburk, med ett litet hål i, så att man får ut en liten, liten kula choklad åt gången. Man avrådes dock bestämt från att försöka fundera ut vad de där kulorna kostar per styck. Inte nog med att man blir deprimerad, det leder dessutom till att man tröstäter ännu fler kulor och blir ännu mer deprimerad. Resultatet blir till slut att man fortfarande är deprimerad, *och* att all ens choklad är borta. Nej, när man äter choklad ska man inte tänka, bara njuta.

Om man sålunda serverar saft på ett sätt, som om det rörde sig om finaste champagne, så kan man nästan lura gästerna att betrakta saften som champagne.

– Sällskapslivets lexikon,
SAFT

¹ Utom ibland, förstås. FAQ:n för alt.food.chocolate hävdar att det kommer av mexikansk indianska och att "choco" betyder "skum" och "atl" betyder "vatten". Det tänker jag dock ignorera.

Valrhona gör till och med mjölkchoklad. Det går att göra god mjölkchoklad. **Jivara Lait** är god mjölkchoklad. Jivara Pecan är förmodligen god mjölkchoklad den också, men någon har fått för sig att stoppa ner pecannötter i den.

För folk som tycker om sådant tillverkar Valrhona dessutom chokladkakan **Chuo** (65% kakao) där 1 Franc per såld kaka går till bysamfälligheten i den lilla byn Chuao i Venezuela. Kakaon har inte fått några besprutningsmedel i sig, och de hävdar att de är allmänt snälla vid tillverkningen av just den chokladen. Det tråkiga är bara att den inte är lika god som, till exempel, **Caraïbe** med lika hög kakaohalt.

Men nu börjar den här artikeln bli för lång, och min inspirationschoklad håller på att ta slut, så det är nog dumt att skriva mer. Förmodligen kommer det uppföljande små notiser med fler tips i eventuella uppföljande små fanzin.

Vad man dricker till choklad får man för övrigt avgöra själv.

Artikeln ovan har sponsrats av min tandläkare. Tandläkare är som deodoranter, ungefär. Det är väldigt bra att de finns, men tänk vad mycket bättre världen skulle bli om de inte behövdes! Det finns många andra sätt som världen skulle kunna bli bättre på, men det kommer, som så mycket annat, inte att få plats här.

Objektifiering

Ofta klagas det på folk som ser kvinnor som objekt. Jag har aldrig förstått varför det skulle vara så nedvärderande.

Jag menar, jag *tycker om* dem. Jag tänker på dem mer än vad som är hälsosamt för mig. Under våren har jag suttit hela dagarna och tittat på dem. Jag försöker förstå dem i största allmänhet, och i synnerhet hur de påverkas av sin omgivning, i vilka sammanhang de fungerar som vanligt, hur de fungerar när allt är som det brukar och hur de fungerar när saker omkring dem är lite konstiga. Speciellt intressant är det när de dyker upp på ställen där de traditionellt inte brukar anses lämpliga – men jag måste erkänna att jag är mycket konservativ i det avseendet. Mitt mål just nu är att skriva strängt formulerade regler som kontrollerar hur de ska få bete sig – speciellt när de är helt passiva och måste styras från annat håll. Sådant är roligt. Då får jag utlopp för mitt maktbegär. Det tråkiga är att större delen av befolkningen förmodligen inte kommer att lyda mina regler. Jaja, det är roligt att skriva regler iallafall.

Alltså, objekt är *intressanta*. De behövs. Världen vore mycket sämre (för att inte tala om obegripligare) utan objekt. Jag kommer förmodligen att ägna en stor del av mitt liv åt objekt.

Kvinnor, däremot...

Vid det laget har man konsumerat 15 centiliter, vilket absolut bör räcka som ingress. Namnet på de därpå följande snapsarna, kvarten, kvinten, sextan, septiman, oktaven och lilla mantasse har därför bara teoretiskt intresse – nota bene i städade sällskap.
– Sällskapslivets lexikon,
SPRIT TILL MATEN

Man kan mycket väl tygla sin lust att befalla, om man bara gör sig lite besvär. Det lönar sig.
– Sällskapslivets lexikon,
TYRANNER

Böcker

För några sidor sedan beskrev jag ett uppslagsverk som jag blivit förälskad i. Det har en sund inställning till böcker. (Föga förvånande, egentligen, att böcker är positivt inställda till böcker. Jag menar, de är ju inte direkt objektiva.) Flera kapitel handlar om böcker och om att det är bra att läsa böcker.

Läs med urskillning! Läs det som du har nytta av! Läs gärna skönlitteratur, om det intresserar dig, men läs inte blott och bart för att döda tiden! Försök att dra nytta av vad du läser, även om resultatet bara blir konstnjutning. Det är för övrigt inte så bara det beller! God läsning förädlar. En beläst människa har i själva verket större levnadsvisdom och erfarenhet än den litterära analfabeten. Han eller hon har så att säga levat mera intensivt och koncentrerat. Tio år av liv har skänkt den människan större fond av visdom än kanske femtio år av ett liv som blott varit ett slappt vegeterande i intellektuellt avseende.

– Sällskapslivets lexikon, BÖCKERNA, PRESSEN OCH VI

Hm. Ja, att vara slappt vegeterande kan ju inte vara bra, det hörs ju tydligt. Titta bara på kor och vegetarianer. Det känns fint att veta att vissa problem är tidlösa. Det har till exempel aldrig varit lätt att få plats med sina böcker:

Somliga, som har många böcker, låta klä en hel vägg med hyllor, från golv till tak. Detta ser alltid imponerande ut, men det är besvärligt att komma åt böckerna på de översta hyllorna utan stega.

– Sällskapslivets lexikon, BÖCKERNA, PRESSEN OCH VI

Man kan ju iochförsig göra som **Samuel** och **Maria**, i vars imponerande hushåll åtminstone Maria har just det problemet. Hon har en hämta-ner-böcker-från-översta-hyllan-möbel som verkar fungera ganska bra.

Att hitta bland sina böcker är inte heller så lätt:

Äger man en större boksamling, gör man klokt i att ordna den efter vissa principer, så att man har lätt för att hitta en önskad bok, även om denna skulle vara ett tunt häfte. Om man vill ha ett vitt utgrenat system, kan man efterhärma de offentliga biblioteken. För mindre samlingar på ett par tusen volymer räcker det vanligen med mindre komplicerade system, beroende på vad för slags litteratur man samlar.

– Sällskapslivets lexikon, BÖCKERNA, PRESSEN OCH VI

Ovanstående råd tycker jag mycket om. Det känns på något sätt bra att veta att ”ett par tusen volymer” är en ”mindre samling”. Då behöver jag inte känna mig som om jag borde sluta köpa böcker än på ett tag. Som avslutning kommer ännu en hyllning till böckernas fantastiska egenskaper:

En samling böcker är lika mycket värd som goda vänner – kanske mera. Du kan gå till dem, när du är trött eller bekymrad. Du kan hämta kraft ur dem i din dagliga gärning. Du kan underhålla dina kunskaper ur dem. Du kan alltid vara säker på att de äro dig trogna.

– Sällskapslivets lexikon, KONSTEN ATT UMGÅS MED BÖCKER

Biologer

Som bekant träffas uppsalafans på Williams den första tisdagen i varje månad. Williams är en ganska liten och oansenlig pub, så det är kanske inte så konstigt att personalen har

Spaghetti är makaroni i form av mycket smala rör.

– Sällskapslivets lexikon, SPAGHETTI (spage'tti)

lärt sig att känna igen oss. Vad som däremot är intressant är att de är övertygade om att vi är något slags mikrobiologer. Hm. Tydligt har vi figurerat i en skoltidning under den benämningen. Ser vi ut som mikrobiologer? Har folk blandat ihop oss med andra människor? Jag kan inte minnas att det någonsin har

förekommit biologiutrustning under dessa tisdagsträffar. Böcker, värjor, handdatorer, CD-skivor, serieralbum, fanzines, bärbara datorer, röstsedlar, hattar, pengar, telefoner och en eller annan skål jordnötter har vid tillfällen visats upp, skickats runt eller bytt ägare, men ingenting specifikt biologibetonat. Klassificeringen måste alltså ha gjorts av folk som har lyssnat på vad vi har diskuterat under dessa kvällar.

Tja, på senaste mötet förklarade både **Maria Jönsson** och **Mikael Jolkkonen** mikrobiologi för mig, så det kan ju vara en förklaring. Nu vet vi, med andra ord, vilka uppsalafans som är högljuddast, alternativt bäst på att uttrycka sig tydligt. Jag fick för övrigt lära mig många nyttiga saker som min biologilärare av någon anledning glömde berätta, som att aminosyror är de delar av folk som man kan äta, att prioner fungerar som onda stapelbara stolar av gummi och att det är underhållande när folk reciterar genetiska sekvenser, speciellt när det spelas hög musik i bakgrunden. Jag har en känsla av att Maria är ganska populär bland sina studenter.

Man söker alltid finna ämnen, som intressera den andra parten och aktar sig för att mångordigt utbreda sig om saker och ting, som man själv hyser intresse för men som knappast kunna intressera andra.

– Sällskapslivets lexikon, PLIKTER MOT BORDSGRANNARNA

Telefoner.

Jag har en telefon. ”Oh, verkligen? Är det sant?” säger nu förmodligen inte min trogna skara läsare häpet. Telefoner är nämligen inte särskilt ovanliga. Till och med den sista bastionen i min bekantskapskrets, **Anna**, har nu till slut gett efter och skaffat en sådan. Sagda telefon (min, inte Annas) heter **Telia Focus 40** och är troligen den fulaste telefon jag någonsin har sett. (Nej, förresten. En vän till mig har en telefon som ser ut som en banan. Åtminstone är det förmodligen tanken. Resultatet har blivit en plastblobb som ser ut som någonting som försöker se ut som en

Telefonen är ett medel att ge och få meddelanden och bör inte begagnas som ett medel till underhållning. Det finns ingenting förargligare än att ringa på ett nummer tio gånger på en halvtimme och finna, att det är upptaget av ett samtal, helst om man har anledning att tro, att det är av mindre vikt, och det är det vanligen, ty viktiga samtal äro merendels korta.

– Sällskapslivets lexikon, TELEFONKULTUR

banan. Okej då. Men näst fulast är den iallafall.) Den har ett ljud som låter som om både jag och den jag talar med är instängda i varsin burk, och ibland brukar den dessutom plötsligt få för sig att låta ”aeceeeeeeeeeee”, ungefär som en flodhäst som gnuggar svansen mot en griffeltavla i 130 varv i minuten. Det brukar inte min samtalspartner tycka om och är i största allmänhet en funktion som bara är praktisk när det ringer telefon-

Under inga omständigheter bör man tillåta minderåriga att svara i telefonen. De kan nog låta trevligt med en barnaröst i luren, men har man bråttom och vill ha svar på en viktig förfrågan, blir man helt naturligt förargad över ett onödigt dröjsmål.

– Sällskapslivets lexikon, TELEFONKULTUR

försäljare. Trots dessa små egenheter är det en av mina högst värderade ägodelar.

Den har nämligen en enorm fördel – den är trådlös. Trådlösa telefoner är inte helt ovanliga, men den stora målgruppen är förmodligen inte folk som bor i en 39 kvadrat-meters etta.

Jag ser dock två enorma fördelar med sagda fitness. Dels kan jag gå runt, runt i rummet och prata utan att snubbla över sladden, och dels kan jag vakna av att det ringer. Den sista fördelen borde jag kanske förklara, när jag tänker efter. Människor har sedan urmin-

nes tid vaknat av att det har ringt. Speciellt är det sant för den del av mänskligheten som bor bredvid en kyrka och tycker om att sova länge på söndagsmorgnar. En stor del av denna mänsklighet tycker inte om att vakna av att det ringer – eller, för den delen, att vakna alls. Jag håller med dem på den punkten, men har motvilligt accepterat vaknande som en av livets små egenheter. Det kommer att ringa folk till mig när jag sover, och jag kommer ibland att vakna av det. Världen kanske skulle vara bättre om den inte var konstruerad så, men det är en sak som det, i likhet med gravitation och kausalitet, nog inte går att göra något åt. Däremot tenderar jag att sätta mig upp när jag vaknar tvärt. Eftersom det vanligen är ungefär 40 cm mellan mitt huvud och taket när jag sover är detta en dum idé. Problemet är att min hjärna är lite svårstartad och ganska enkelspårig när den nyss har kommit igång, så när den får för sig att den vill svara i

telefon tar den inte hänsyn till sådana saker. Det är då konceptet ”telefon bredvid sängen” kommer in.

Vi vrida på en knapp, när vi vilja ha ljus, på en annan knapp när vi vilja höra nyheterna för dagen, och vi lyfta mikrofonen och vrida på ett hjul, när vi vilja tala med våra vänner eller begära belysningar om ett eller annat. [...] Vi läsa mera sällan böcker, d. v. s. majoriteten av oss, utan vi gå hellre på en biograf och få en roman upprullad för våra ögon, medan vi sitta bekvämt tillbakalutade i en väl stoppad fätölj.

– Sällskapslivets lexikon,
VEKLIGHET

– Sällskapslivets lexikon,
TELEFONKULTUR

– Sällskapslivets lexikon,
VEKLIGHET

Istället för att vakna, slå huvudet i taket, säga ”aj”, klättra ner för stegen, förhoppningsvis hinna fram till telefonen i tid och starta dagen med att vara sur på den som ringde, kan jag alltså vakna, sträcka ut handen en liten bit och prata med någon förhoppningsvis trevlig person. På så sätt behöver jag inte sätta mig upp. Och det är ju bra. Det tog mig bara några försök (där jag givetvis satte mig upp, sade ”aj”, klättrade ner för stegen, upptäckte att telefonen låg överst på bokhyllan som jag använder som nattygsbord, klättrade upp för stegen igen, sade ”aj” en gång till och missade telefonsamtalet) att lära mig detta.

I vetenskapens intresse kan jag följaktligen rapportera att det tar drygt en vecka att träna in en reflex, om man får använda sig av kroppslig bestraffning. Jag har hört från en ytterst osäker källa att det tar ungefär lika lång tid att träna *bort* en reflex. Omständigheterna till detta går jag kanske in på någon gång.

Det är inte heller nödvändigt att säga allt man vet.

– Sällskapslivets lexikon,
KONVERSATION

Det här är, som tidigare antytts, volym ett. På grund av orsaker kom vissa artiklar inte in i den här utgåvan, och jag kunde inte bestämma mig om jag skulle vänta tills efter

Man bör aldrig nonchalera någon människa. Man bör aldrig tänka: "Den där är så obetydlig, att det inte gör så mycket, hur jag uppför mig mot henne!" Ingen människa är egentligen obetydlig.

– Sällskapslivets lexikon, SENSITIV

Fantastika så att jag kunde stoppa in en kongressrapport också. Den uppenbara lösningen var att dela upp dethär fanzinet och ta med första delen till Fantastika. Om du tyckte om det kan du alltså gå med i SFF, så får du nästa del när den är klar. Betala 95 kronor till postgirokonto 435 54 28-6. Om du inte tyckte om mitt fanzin har du ju dessutom fortfarande tid att undvika uppföljaren genom att snabbt gå ur SFF. Skicka 200 gram choklad till mig så talar jag om hur man gör det (fast tala inte om varför, för då blir jag ledsen). Nästa avsnitt kommer förmodligen

att ha långa, intressanta artiklar om maskinöversättning, böcker, Fantastika, mer böcker, roliga saker man kan göra med språk, och flera roliga överraskningar. Sällskapslivets lexikon kommer nog också att figurera litegrann. Men inte så mycket, jag lovar!

Om du vill skriva till mig nås jag lättast på thaning@bahnhof.se. Folk som tvunget måste döda träd för att tillfredställa sina kommunikationsbehov kan skriva till Sten Thaning, Luthagsesplanaden 12B, 75 225 Uppsala. Lycka till!

BOB'S QUICK GUIDE TO THE APOSTROPHE, YOU IDIOTS
www.angryflower.com

THERE'S A LOT OF FRUSTRATION IN THE NEWSPAPER CARTOON INDUSTRY ABOUT THE PUBLIC'S DEEP IGNORANCE ABOUT THIS ELEMENTARY PUNCTUATION MARK. HERE, THEN, IS A SIMPLE GUIDE TO SOME BASIC GRAMMAR, YOU ILLITERATE MORONS.

CONTRACTION
The cat's out of the bag. **CORRECT**

POSSESSIVE
The cat's feet are out of the bag. **ALSO CORRECT**

FLURAL
All the cat's are out of the bag. **NO! WRONG! TOTALLY WRONG! WHERE'D YOU LEARN THIS? STOP DOING IT!**

SOME POPULAR BUT INCORRECT RULES

- 1 When pluralizing a word that ends with a vowel, add an apostrophe.
taco's burrito's latte's
tomatoe's potato's knife's
- 2 When pluralizing any other word, add an apostrophe.
ball's kitty's
car's VCR's
sheep's gibbl's
- 3 Add an apostrophe whenever you want.

THIS IS WRONG!
AND SO IS THIS!
AND OF COURSE SO IS THIS!

UNWELCOME EDUCATION